

Visuomet esantis „kitas“

Santrauka

Neabejotina, kad dabartinės diskusijos apie civilizacijos reiškinius vyksta Vakarų modernizacijos fone: kai kurios civilizacijos laikomos siekiančiomis išsilaisvinti iš modernizacijos ir netgi ją atitolinti – tai būdinga Vidurio Rytų civilizacijai (kurią sudaro judaizmas, krikščionybė ir islamas); o kitos juda visu greičiu, kad pasivytų ir netgi pralenktų Vakarų, taigi, kaip lygūs su lygiais įeitų į „pasaulio istoriją“ – tai būtų Kinijos ir Indijos atvejai. Be jokios abejonės, kalbant apie civilizacijas, visuomet esama tradicijų ir naujumo derinių: pastarasis būtų Vakarų modernybės atvejis, o pirmasis ieško šaknų, kad kultūrą praeitį susigrąžinanti revoliucija.

Esama įvairių būdų, kaip įsiveržusi valdžia, taip pat ir kolonijinės įmonės, kurios mėgina įteisinti savo buvimą patiems sau, kolonizuotiesiems, kaip ir yra būdų, kuriais kolonizuotieji aiškina ir priešinasi tokiems įteisinimams. Šis esė yra tokių būdų lyginamas ir jų nesėkmių paaiškinimas, parodantis šiuolaikinę Vakarų kolonizaciją Azijos regionuose, konkrečiai Indijoje, ir palyginantis ontologinius, metafizinius ir kosmologinius Vakarų ir Rytų kontekstus. Remiantis šiais palyginimais, atskleidžiama, kokių mastu ir kodėl „kitas“ visuomet išlieka ir negali būti visiškai įtrauktas į kolonizuojančią civilizaciją.

Esminiai žodžiai: kolonizacija, įteisinimas, lyginamoji filosofija, religijos ir žmonijos sampratos, pasipriešinimas, fizinis sunaikinimas, kultūrinis sunaikinimas.